

BÉATRICE DALLE: EL NOU «SEX-SYMBOL»
DEL CINEMA FRANCÈS

Una bomba sexual

Béatrice Dalle és el nou sex-symbol del cinema francès i, molt probablement, europeu. Sembla que només França sigui capaç de produir cíclicament alguna estrella de carn i ossos.

Ramon Pigranyes

Brigitte Bardot va enlluernar la clientela masculina amb una colla de papers insípidos que solament es justificaven per la superfície de carn que mostrava a la pantalla. Actualment, defensa les foques. Catherine Deneuve, amb una bellesa fràgil i quasi malaltissa, es va convertir en la musa preferida dels intel·lectuals. Segueix sent una senyora molt guapa. Miou Miou, que té una mica més de pit que la Jane Birkin però que no està casada amb el desagradable Serge Gainsbourg, va ser l'estrella dels setanta, uns anys que triomfava molt més l'enciam, la patata, l'energia solar i la pastenaga, que no el culte al cos ni la dona objecte. A més, França s'ha distingit sempre per l'habilitat a fer seves senyores tan poc franceses com Rommy Schneider, Nastassia Kinsky, Silvia Kristel, Marutska Detmers i, fins i tot (sorprenentment), Victoria Abril. En els darrers anys, la indústria cinematogràfica francesa ha produït noves actrius com Fanny Ardant, Sandrine Bonaire, Isabelle Adjani, Isabelle Huppert, Valerie Kaprisky, Consuelo de Haviland, etcètera.

Però Béatrice Dalle ha provocat un impacte que no es veia des de la Bardot. Les raons: una mirada animal, un somriure subjugant, una boca golafre, que, combinats amb l'expressió de la que s'acaba de llevar després d'una nit d'excessos, supura lascívia i desperta en l'espectador una intranquil·litat satisfactòria. Malgrat aquest físic pertorbador, Béatrice Dalle frisa (¡olé!) per interpretar el paper de Joana d'Arc: «Sóc hiperromàntica, sempre he de fer de bèstia sexual, però, en el fons, sóc una verge. El paper que m'haurien de proposar és el de Joana d'Arc».

Béatrice Dalle va començar la seva carrera artística com a cantant d'un conjunt de *rock-punk*. Als quinze anys cantava per bars fins que un fotògraf entusiasmada li va fer unes fotografies que van sortir a la portada de la prestigiosa revista *Photo Revue*. Després, va passar al cinema. Un paper curt amb el director Francis Hunter i, de seguida, la campanada: *Betty Blue*, una pel·lícula de Jean-Jacques Benneix a partir de la novel·la de l'escriptor de moda a França, Philippe Djian.

La pel·lícula va ser un èxit inesperat perquè venia precedida d'una forta polèmica sobre el seu director Jean-Jacques Benneix. Nen prodigi amb una òpera prima titulada *Diva* que el descobria com un dels realitzadors amb més futur d'Europa, Benneix se la va jugar amb un segon film *La lune dans le caniveau*, interpretat per Depardieu, Nastassia Kinski i Victoria Abril, que

La Dalle a «Batty Blue».

va fracassar estrepitosament. Alguns crítics van intentar enterrar Benneix per sempre més, però *Betty blue* va trencar aquest complot i, no solament va llançar a la fama el talent de Béatrice Dalle i de Jean-Hugues Anglade, sinó que, actualment, la segona pel·lícula ex-fracàs de Benneix torna a projectar-se amb gran èxit.

Un dels secrets, i potser el més important, de l'èxit clamorós de Béatrice Dalle és que ha sabut passar i fotre's de l'entourage. Això li ha permès demostrar que per a ser una bona actriu no cal anar per la vida llepant el cul a productors impotents, directors fracassats ni suportar la mediocritat d'una indústria corrupta.

Uns quants exemples: quan la revista *Playboy* versió alemanya li proposa eixir a les pàgines centrals en pilotes, ella respon: «Ves-te'n a la merda». Quan Jean-Jacques Benneix li demana de despullar-se en una escena en què no estava previst, ella contesta: «Fes-te fotre; si no t'agrada, me'n vaig». I guanya. No accepta qualsevol paper, i això que li n'ofereixen molts, i confessa que li agrada

treballar amb directors com Godard, Zulawsky o Pialat.

Béatrice Dalle és Betty Blue, i, segons Benneix, no va costar gens que interpretés el paper. De fet, diu: «Sóc molt pitjor que ella, els moments d'histeria o l'efecte que provoca sobre la gent són idèntics als meus. Pel que fa a la violència, encara sóc pitjor. A l'escena de la pizzeria de Betty Blue, jo no li hagués clavat la forquilla al braç a aquella dona, sinó a la cara. Al contrari que Betty Blue, però, detesto passejar-me nua per casa. Fins i tot, Marlon Brando, el prefereixo amb samarreta, que nu».

D'aquest caràcter, els crítics de *Time Out* de Londres han escrit: «Betty s'arrossega amb jerséis detestables, robes fastigoses, va bruta quan és nua, i tanmateix, fins i tot les dones totalment heterosexuales deuen tenir ganes de fer-se lesbianes. Aquestes franceses màgiques tenen un no sé què que els permet ser sublimes sense ser realment belles». I la revista *Vogue* delira amb el següent paràgraf: «Béatrice Dalle, com la Venus de Botticelli, gloriósament nua, èbria de desig, però sense ha-

Les comparacions són odioses

Sergi Pàmies

Després d'haver-la vist a *Betty Blue*, els francesos van decidir que Béatrice Dalle havia de ser, per força, el nou sex-symbol del cinema francès. Des de feia anys, intentaven trobar aquella cara-cos-mirada diferent que heretés el passat d'una Bardot dignament jubilada. Però les candidates no reunien mai les qualitats específiques per interpretar el paper. O s'engreixaven fàcilment, o s'aprimaven, o no eren prou guapes o, com en el cas de Valerie Kaprisky, ho eren massa.

Des d'aleshores, se n'han dit de molt grosses. Que si era una bellesa punk i salvatge. Que si tenia la insolència que calia al cinema francès per despertar d'un ensopiment angoixant. Que si era l'única actriu capaç de trasbalsar l'espectador amb un paper com el de *Betty Blue*. Que si era una marranta provocadora, digna de ser cremada en plaça pública. Etcètera. Però el fet és que, amb el temps, el públic es va acostumar a veure-la aparèixer al festival de Canes amb un Coluche encara viu que duia minifalda. A sentir-la parlar amb un accent d'extraradi, sense pèls a la llengua, sobre la hipocresia dels veïns que, després d'haver-la tractat de puta, la veneraven com es venera la gent que surt

molt per la tele. I, en definitiva, a acceptar-li un caràcter potent que no haurien tolerat en una altra.

L'escàndol l'ha perseguida pertot arreu perquè no s'ha deixat engolir per la màfia de les revistes del cor, ni ha participat en la unanimitat publicitària del cinema francès. Tampoc no ha renegat dels seus nus, ni de les quatre frases duríssimes que, de tant en tant, deixa anar contra alguna vaca sagrada del sector. Per als intel·lectuals, la bellesa de Béatrice Dalle és excessiva, insultant, però se l'han d'embeinar quan veuen que els seus fills s'enganxen les fotos de l'actriu a la paret de l'habitació o quan les filles masteguen una hola de xiclet amb aquella mateixa, exacta, fogositat. Els

puristes no la suporten. Diuen que és d'una bellesa ordinària, imperfecta, que, traduït, vol dir que és d'una bellesa obscena, il·legal. D'altres insisteixen que és una actriu dolenta, d'un sol paper i, a més, d'un sol paper porc.

Quan Brigitte Bardot va començar a fer d'actriu, també se'n va parlar més del compte, però ningú —ni De Gaulle— no va poder evitar que la seva fotografia il·luminés els armaris i les parets de totes les casernes i presons. Era un *sex-symbol*, allò que fa que la imaginació s'exalti d'una manera sexual; amor platònic, d'acord, però perillós.

Efectivament: la bellesa de Béatrice Dalle és imperfecta. Fins i tot algun especialista en Història de l'Art podrà certificar-ho fins a demostrar-nos, científicament, que les proporcions de l'actriu no són, ni de bon tros, les ideals. Però no servirà de res. La llegenda no es podrà aturar perquè l'impacte ja s'ha produït. I perquè l'efecte d'una bellesa imperfecta, excessiva o il·legal és incontrolable. Mentre, si ho volen, que opinin, que comparin, però no es poden comparar, per entendre'ns, la Maria del Mar Bonet amb la Sabrina. □

Béatrice Dalle, una estrella ja inqüestionable.

ver de patir la vergonya d'aquesta mà grotesca imposada al pintor italià per amagar allò més torbador».

La carrera de Béatrice Dalle segueix ascendent. Després de *Betty Blue*, Marco Bellocchio l'ha fixat per a la seva última pel·lícula: *Sabbat*, una història d'amor entre una dona malalta i el seu psiquiatre. Una noia acusada d'assassinat es troba en un hospital psiquiàtric i explica al seu metge el que li ha passat: nascuda al 1611, ha viscut durant la Inquisició i ha estat cremada per bruixa... El psiquiatre s'enamora d'ella bojament i acaba per creure-se-la. El final, ja el veurem quan l'estrenin, si l'estrenen.

L'experiència de treballar amb Marco Bellocchio ha estat altament positiva per a Béatrice Dalle. Si a la interpretació de *Betty Blue* va poder deixar sortir tot el seu instint salvatge, amb Bellocchio ha hagut de posar-se sota les

ordres d'un director que cuida el més petit detall.

Tenint en compte com funcionen les coses al cinema francès és fàcil d'endevinar que Béatrice Dalle es convertirà en una estrella inqüestionable. El públic francès, una vegada ha acceptat o ha decidit la categoria d'un actor, és incapaç de fer-se enrere. Tanmateix, cada estrella es relaciona sempre a un personatge determinat, inoblidable. Robert Redford serà sempre Sundance Kid, el company inseparable d'un Paul Newman que, alhora, serà el Butch Cassidy. Richard Gere arrossegà tota la vida el paper de *Sense alè*; Valerie Kaprisky, en canvi, no podrà fer-nos oblidar el seu paper a la *Femme publique*. I Béatrice Dalle serà una *Betty Blue* eterna. De la mateixa manera que recordarem sempre Eva Cobo per la seva fabulosa interpretació a *Vine a Andorra aquest estiu*. T'ho passaràs bé al màxim. □